

τυγχάνει ὁ τὸ ὕψιστον κατέχων ἀξίωμα ἐν τοῖς κορυφαίοις αὐτῶν.

Ὡς διηγοῦνται δὲ οἱ Σαβαῖοι, ὁ «Μουροddαρθούτου» θελήσας ἡμέραν τινα νὰ στείλῃ δῶρον εἰς τὸν «Ἀουαθάρ» καὶ τὸν «Φαταhίλ»—Συνίστανται δὲ τὰ δῶρα αὐτοῦ εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀξιωματος ἢ τῆς ἰσχύος τοῦ πρὸς ὃν ἀπονέμεται τὸ δῶρον—ἀνέθετο τὴν ἐκτέλεσιν τούτου εἰς τὸν «Chichalóm Rábbou» τὸν ἔχοντα τὰ δευτερεῖα μετ' αὐτόν. Τούτου ὁμοῦ ἀρνηθέντος ὠργίσθη ὁ «Μουροddαρθούτου» καὶ ἐτιμώρησεν αὐτὸν διὰ τὴν παρakoήν αὐτοῦ ἀποξηράνας πᾶσαν τὴν φυτεῖαν καὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ καὶ θανατώσας πάντα τὸν οἶκον αὐτοῦ. Ἰδὼν δὲ τὸ πάθημα τούτου ὁ «Chichalóm Rábbou» προσεκλάυσατο πρὸς τοὺς κορυφαίους τῶν συναδέλφων αὐτοῦ παρακαλῶν αὐτοὺς, ἵνα μεσιτεύσωσι παρὰ τῷ «Μουροddαρθούτου» πρὸς συγχώρησιν τῆς ἀμαρτίας αὐτοῦ. Οἱ δὲ μεταδύντες ὠμίλησαν πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης καταδείξαντες αὐτῷ τὸ σκληρὸν τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ. Ὁ δὲ διηγῆσθαι αὐτοῖς τὸ συμβάν εἰπὼν, ὅτι αὐτὸς ἀναθεῖς τῷ «Chichalóm Rábbou» τὴν διαδίδασιν τοῦ δώρου δὲν ἐνδοίει αὐτὸς νὰ κομίσῃ αὐτὸ, ἀλλὰ μόνον νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς διεκπεραιώσεως αὐτοῦ δι' ἐνδὲς τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐκεῖνος παρείδεν ὑπερηφάνως καὶ ἀλαζωνικῶς τὴν δοθεῖσαν ἐντολήν, διὸ καὶ ἐτιμωρήθη. Τότε οὗτοι ἤρξαντο καταπραϋνόντες τὸν θυμὸν αὐτοῦ μέχρις ὅτου πεισθεῖς ἐπέτρεψεν αὐτοῖς τὴν παρουσίαν αὐτοῦ. Ὁ δὲ εἰσαχθεὶς ἐπεσεν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐκλιπαρῶν συγγνώμην διὰ τὸ ἀμάρτημα αὐτοῦ, ἧς καὶ ἔτυχε δοῦς τὰ πιστὰ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι τελείας αὐτοῦ ὑποταγῆς. Καὶ ἐν τῷ ἅμα ὁ «Μουροddαρθούτου» ἐνὶ λόγῳ ἀνέστησε ζῶντας τὴν τε σύζυγον καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐπαναγαγὼν εἰς βλάστησιν τὴν φυτεῖαν αὐτοῦ καὶ ἀναδύσας ἐκ νέου τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν τριακοσίων καὶ ἐξήκοντα λοιπὸν προσώπων τούτων τυγχάνουσιν, ὡς προερίθηται ὁ «Μουροddαρθούτου» ὁ ἡγέτης αὐτῶν, καὶ ὁ δευτερεύων μετ' αὐτόν «Chichalóm Rábbou», ὡς καὶ ὁ «Mavdoláí» ὁ πατὴρ τοῦ Ἰωάννου· Εἶτα ὁ «Hiouil Ζιβού», οὗ ἐγένετο ἡδὴ μνεία· ὁ «Σάμ Ζιβού Δαχιού», ὅστις τυγχάνει φύλαξ τοῦ Ἡλίου· ὁ «Houcháíou» ὁ προσταγῆς τῆς Κυριακῆς ἡμέρας, ἐξ οὗ ἔλαβεν αὐτὴ τὸ ὄνομα ἢ «Σιμῶν Ἡαί», ἥτις μετὰ τῶν θηλέων κατέχει, ἣν θέσιν κατέχει μετὰ τῶν ἀρρένων ὁ «Μουροddαρθούτου» τὸ Μαhζίδν Μαλούλου, τὸ μαστοφόρον δένδρον τὸ γαλακτοτροφῶν τὰ βρέφη ἐν τῇ Παραδείσῳ ὡς προερίθηται, ὅπερ προσωποποιούντες κατατάσσουσι μετὰ τῶν θεῶν τούτων, ἕνεκα τῆς εὐεργετικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ὅθεν καὶ δέονται αὐτοῦ ἐν ταῖς προσευχαῖς αὐτῶν· ὁ «Ἀουαθάρ Ραμου» ὁ κριτῆς τοῦ «Ματαρούθους», ἥτοι τοῦ Ἄδου, καὶ φύλαξ τοῦ Παραδείσου συγχρόνως· ὁ «Φαταhίλ Bar Ζαhιρhίλ», ἥτοι υἱὸς τοῦ «Ζαhιρhίλ» ὁ δὲ δευτερεῖα ἔχων μετὰ τὸν «Ἀουαθάρ» ἐν τῇ «Ματαρούθους», εἶναι δὲ ὁ ἐντέταλμένος τὴν ἐπιβλέψιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν βασάνων· ὁ «Ιάhιου Ἰουhούνου», ἥτοι ὁ Ἰωάννης, ὃν συγκαταλέ-

γουσι μετὰ τῶν προσώπων τούτων, ἐπειδὴ τυγχάνει υἱὸς τοῦ «Mavdoláí», καὶ τέλος ὁ «Bahrám Ráhbou», εἰς ὃν εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ προστασία τῶν ποταμῶν, διόπερ δέονται αὐτοῦ οἱ Σαβαῖοι πάντοτε ἐν καιρῷ τῆς προσευχῆς κατὰ τὸν δι' ὕδατος ἀγκυσμόν.

(ἀκολουθεῖ).

Ὁ Ἀρχιμ. ΗΛΙΑΣ ΔΙΠ.

MARCEL PREVOST

μετάφρασις Κ.Χ.Π.

ΡΗΤΙΝΑ

Ἡ συζήτησις ἐγένετο μετὰ τὴν φιλίαν ἐπὶ τοῦ ἐξῆς θέματος, τὸ ὅποιον συχνὰ ἀνγκιστρῶν οἱ ἠθικοὶ λόγοι. Ὁ πατὴρ, ὁ σύζυγος ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐξασκήσουν ἐπιρροήν, εἴτε διὰ διαθήκης, εἴτε διὰ τελευταίων παραγγελιῶν, ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων τῶν τέκνων τῶν ἢ τῆς συζύγου τῶν;—Ὅλοι εὐρέθησαν σύμφωνοι εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ κληρονομία τῆς καρδίας εἶναι μία ἀπὸ τὰς πλέον ἀπερσιζέμενους, τὸς ὁποίας δύναται νὰ τολμήσῃ ἀνθρώπινον ὄν, ὅσον ἀγγαὶ καὶ γενναῖαι ἂν εἶναι αἱ προθέσεις του. Κάποιος κύριος Δεκμόβ, συμβολαιογράφος εἰς τὰ πέριξ τῶν Παρισίων, εἶπε τότε!

— Κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός μου, μοὶ ἐδόθη περίστασις νὰ γνωρίσω πολλὰ παραδείγματα τοιαύτης ἀπερσιζείας καὶ πείθω πάντοτε ἐκείνους ἐκ τῶν πελατῶν μου, οἱ ὅποιοι εἶναι διατεθειμένοι νὰ μὲ ἀκούσουν, νὰ μὴ τὴν διαπράξουν. Ὅσοι δὲν τὸ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τῶν, γίνονται πολλάκις αἰτίοι μεγάλης λύπης. Ἡ πλέον θλιβερά περίστασις, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχα ἀνκμιχθῆ ἦτο ἡ ἐξῆς:

Ὅτε ἤμην πρῶτος γραμματεὺς εἰς τὸ σήμερον ἰδικόν μου συμβολαιογραφεῖον, με ἐδέχοντο ἀρκετὰ εὐχαρίστως εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς μικρᾶς μας πόλεως, ἢ ὅποια ἂν καὶ πλησίον τῶν Παρισίων ἦτο πολὺ ἐπαρχιακή. Μοῦ ἤρρεεν ὁ χορὸς. Ἑπαιζα καλούτσικα ἐν βάλς ἢ μίαν καθυρῶν εἰς τὸ πιάνο τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ μηχανικοῦ. Εἶχα τὴν εὐθυμίαν τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου ἔτους. Διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, με τὰ διακρίβω φράγκα, τὰ ὅποια μοῦ ἔσταλλεν ἡ οἰκογένειά μου, με τὸ μονότονόν μου ἐπάγγελμα με τοὺς χωρὶς ἐπιδείξιν φίλους μου καὶ τὴν μετριόφρονα φιλοδοξίαν νὰ ἀντικαταστήσω μίαν ἡμέραν τὸν κ. Γοδὲν εἰς τὴν ἐκ μοτεσκίνου ἑδραν του, ἤμην τελείως εὐτυχής.

Ἐνας νέος γραμματεὺς συμβολαιογράφου χωρὶς περιουσίαν ἐνδιαφέρεται πάντοτε διὰ τὰς νέας αἰσθητικὰς εἰς τὴν ἐποχὴν γάμου. Ἦσαν ἀρκετὰ εἰς τὴν

κοινωνίαν μας, ἄλλαι πλούσιαι, ἄλλαι συμπαθητικαὶ καὶ μερικαὶ μάλιστα νόστιμοι. Δὲν εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ χορεύσω πολλὰ κοτιγὲν, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ δικαία τύχη σπανίως ἦνουν τὰ τρία αὐτὰ προτερήματα εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ξανθὸν ἢ μελαχροινόν. Ὡς λογικὸς νέος ἐφερόμην εὐγενῶς μὲ θλας ἀλλ' ἀπέφευγα νὰ παρατηρῶ ἀπὸ πολὺ πλησίον τὰ πολὺ εὐμορφα μάτια. Ἐξέλεξα μίαν μικράν τὴν ὁποίαν κανεῖς δὲν μοῦ ἀμφισβητοῦσεν, ἐπειδὴ ἦτο δειλὴ καὶ ὄχι ὥρατα. Ὅταν ἔγινε σύζυγός μου, μετὰ πέντε ἔτη μοῦ ἔφερεν ὡς προῖκα τὴν ἔδραν τοῦ κ. Γοδὲν, καὶ ἔζησα τελείως εὐτυχὴς μαζὶ τῆς ἐπὶ δέκα ἑπτὰ ἔτη, τὰ ὁποῖα ἐπέρασαν τόσον σύντομα.....

Ὁ κ. Δεκδόμῃ, καθὼς ἤρμαζεν, ἔμεινε μίαν στιγμὴν σκεπτικὸς διὰ τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην του. Ἐπειτα ἤρχισε πάλιν τὴν διήγησίν του.

— Ὁ καλύτερός μου φίλος, ὁ Οὐδελὲν, ὑπάλληλος ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν ἀμέσων φόρων, ἐφάρθη μὲ ὀλιγωτέραν περίσκεψιν ἀπὸ ἐμέ. Πτωχὸς αὐτὸς, ἐρωτεύθη τὴν ὀλιγώτερον πλουσίαν ἀπὸ τὰς χορευτρίδας μας: μίαν δεσποινίδα Ρηγίναν δὲ Πιλλιέρ κόρην λοχαγοῦ τοῦ πεζικοῦ παριζιανθέντος μετὰ τὸν πόλεμον. Ὁ λοχαγὸς δὲ Πιλλιέρ ἦτο χήρος: ἡ κόρη του μὲ τὰ μέτρια μέσα τῆς συντάξεώς του ὡς λοχαγοῦ καὶ ἱππότου τῆς Λεγεῶνος διηύθυνε τὸ σπῆνί των μὲ θαυμασίαν οἰκονομίαν. Προσθέσατε εἰς αὐτὰ ὅτι ἡ Ρηγίνα ἦτο μίᾳ μηχανετικῇ, μελαχροινῇ, ὅτι ὁ Οὐδελίνος καὶ αὐτὸς εὐμορρῆς, τῇ ἦτο τόσον ὀλίγον ἀντιπαθητικὸς ὥστε εἶχεν ἤδη δι' αὐτὴν ἀπορρίψῃ μίαν ἀρκετὰ καλὴν πρότασιν εἰς γάμον, τοῦ νέου Κουδέρ, υἱοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν σπουδαίων βιομηχάνων τῆς πόλεως..... Ὅλα αὐτὰ, ἐννοεῖται, πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ κ. δὲ Πιλλιέρ.

Ἀρχίζετε βεβαίως νὰ διακρίνετε τὴν πλοκὴν τοῦ ἐπαρχιακοῦ τούτου δράματος. Ὁ κ. δὲ Πιλλιέρ προσεδίθη κατὰ τὸ ἐξηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπὸ ἀσπλαγξίαν, ἡ ὁποία τοῦ παρέλυσεν τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἃν καὶ ἔμεινε πάντοτε κύριος τοῦ λογικοῦ του. Ἡ Ρηγίνα τὸν περιποιήθη μὲ ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν ἀλλὰ μετὰ ἑπτὰ μῆνας δευτέρα προσβολὴ ἐθανάτωσε τὸν ἀσθενῆ.

Ἀφῆσε τὴν κόρην του χωρὶς καμμίαν περιουσίαν. Ἡ διαθήκη, ἡ ὁποία εὐρέθη εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἐφανερώσεν τὴν ἀγωνίαν, τὴν ὁποίαν τῇ ἐπροξένει τὸ μέλλον τοῦ τέκνου του. Τὴν συνίστα εἰς ἓνα ἐκ τῶν φίλων του, κατέχοντα ἀνωτέραν θέσιν ἐν τῇ γενικῇ ἐπιτελείῃ. Ἐτελείωνε δὲ μὲ τὰς ἐξῆς λέξεις:

« Ἐὰν ἡ ἀγαπητὴ μου κόρη Ρηγίνα θέλει νὰ ἀναπαύωμαι ἡσυχος εἰς τὸν τάφον μου, τὴν παρακαλῶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρώτην τῆς ἀπόφασιν καὶ νὰ νυμφευθῇ τὸν κ. Φραγκίσκον Κουδέρ, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς ».

— Ἡ Ρηγίνα ἐφάρθη ὡς ἡρώς. Ἐδῆλωσεν εἰς τὸν Οὐδελὲν, ὅτι δὲν ἐπρίπε νὰ ἐλπίξῃ τίποτε πλέον ἀπὸ αὐτὴν ὑπανδρεῦν τὸν Φραγκίσκον Κουδέρ, ἐνθυμούμαι, εἰς ἔμὲ ἔλαχε νὰ συντάξω τὸ σχέδιον τοῦ συμβολαίου. Ἦμην τότε ἀκόμη τόσον εὐαίσθητος, ὥστε ἀφησα ἐν δάκρυ νὰ πέσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ φύλλου

πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μοῦ ἐστοίχισε μίαν αὐστηράν ἐπιπληξιν τοῦ κ. Γοδὲν.

Ἡ Ρηγίνα ἔγινε κυρία Κουδέρ. Ἐγινε πλούσια. Ἀπέκτησε τέκνα. Ὁ Κουδέρ, κατὰ βῆθος, ἦτο καλὸς ἄνθρωπος, τὴν μετεχειρίσθη καλὰ. Ἐν τούτοις ἡ Ρηγίνα δὲν ἦτο εὐτυχής. Τὸ ἔμαθα, διότι ὁ Οὐδελὲν ἐγκατέλειψεν τὴν πόλιν μας καὶ τὴν διοίκησιν καὶ ἡ Ρηγίνα μετεβίβασεν εἰς ἐμέ, τὸν καλύτερόν της φίλον, ἐν μικρὸν μέρος τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν ἐφύλαττε διὰ τὸν ἀπόντα. Κατὰ τὰ εἴκοσιν ὀλόκληρα ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα διήρκεσαν αἱ σχέσεις μου μετὰ τῆς κυρίας Κουδέρ ἐγνώρισα τὴν παράξενον αὐτὴν ἀλήθειαν: ὅτι μίᾳ σύζυγος πραγματικῶς τιμὰ δύνανται νὰ φυλάξῃ συγχρόνως δύο πίστεις ἀντιθέτους, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ἔτι ἀποκλείουν ἢ μίᾳ τὴν ἄλλην. Ἡ Ρηγίνα ὑπῆρξε καθ' ὅλα πιστὴ εἰς τὸν σύζυγόν της, ἀλλ' οὐδέποτε ἔλαβεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν Οὐδελὲν τὴν καρδίαν της, τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχε δώσῃ ἄλλοτε. Ὁ Κουδέρ, ὁ ὁποῖος τὸ ἤξευρε δὲν ἐλυπεῖτο καθόλου δι' αὐτό, ἦτο ἕνας εὐθυμὸς λάτρης τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐχάνετο εἰς ἀφηρημένα αἰσθήματα. Ἐὰν ἡ σύζυγός του ἦτο οἰκουρὰ εὐμορρῆς καὶ ἐφύλαττε τὴν οἰκονομικὴν τιμὴν, ἔλαί αἱ ἐπιθυμίαι του εἰς τὴν ἐκπληρωθῇ. Ἀλλ' ἡ Ρηγίνα δὲν παρηγορήθη. Ἡ πληγὴ τὴν ὁποίαν κατέφεραν εἰς τὸν νεανικόν της ἔρωτα, δὲν ἔκλεισε ποτὲ, καὶ πιστεύω ἐγὼ τοῦλάχιστον, ὅτι ἡ πληγὴ αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ μακρυνὴ αἰτία τῆς νευρικῆς ἀσθενείας, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέθανε προῶτως, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς της.

Ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν σὰς διηγοῦμαι, ἐξηκολούθησεν ὁ συμβολαιογράφος, ἕως ἐδῶ εἶνε ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἱστορίαν πολλῶν γυναικῶν, καὶ θὰ ἡμποροῦσα νὰ σὰς διηγηθῶ δέκα ὁμοίας, τῶν ὁποίων ὑπῆρξα μάρτυς ἢ ἐμπιστος. Ἀλλ' ἡ ἱστορία τῆς Ρηγίνας εἶχε λίσιν ἢ μάλλον ἐπιλογὸν πράγματι μυθιστορηματικόν.

Ὅτε ἡ ἀτυχὴς Ρηγίνα ἀπῆλθυσεν ἐπὶ τέλους τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν, ἐδοθήθησα τὸν σύζυγόν της νὰ τακτοποιήσῃ τὰ οἰκονομικά του ἔγγραφα. Δὲν εὗρομεν, εὐτυχῶς, κανὲν γραπτὸν ἔχνος τῶν ἡθικῶν πόνων τοῦς ὁποῖους ὑπέφερε, τὸ μυστικὸν ἔμεινε μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτῆς. Μὲ σιγὴν αἰνῶνι παρητήρησαμεν ὅτι εἶχε φυλάξῃ εὐσεβῶς ὅλα τὰ μικρὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα προήρχοντο ἀπὸ τὸν πατέρα της, καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς γραπτὰς διδασκαλίας τῆς Σχολῆς τοῦ Σαιν-Σὺρ, τὰς ὁποίας μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἐφυλλομέτρε: ὁ δὲ Πιλλιέρ τοὺς τελευταίους μῆνας τῆς ἀσθενείας του.

Κατὰ τύχην ἐνῷ ἦνοιξα ἐν ἀπὸ αὐτὰ τὰ τετράδια εὗρον φύλλον χάρτου, ἐντελῶς κιτρινωμένου, ἔπου ἦσαν χαραγμέναι αἱ ἐξῆς λέξεις:

« Ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος ἦδη μὲ κατέδραλε κατὰ τὸ ἥμισυ αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσω τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου μου. Ἀκυρῶ τὴν τελευταίαν ἐκδήλωσιν τῆς βουλήσεώς μου ἐν τῇ διαθήκῃ τῆς 18ῃς Ἰανουαρίου. Ἡ Ρηγίνα ἂς ὑπανδρευθῇ κατὰ τὰς προτιμήσεις της ».

Τὸ γράψιμον, καθὼς σὰς ἔλεγον, ἦτο γράψιμον παιδίου, τὸ ὁποῖον μανθάνει νὰ γράφῃ..... ἀκριβῶς

τὸ γράψιμον τοῦ λοχαγοῦ, ὅταν κατὰ τὸ μεταξὺ τῶν δύο προσβολῶν τοῦ εἰσάστημα, ἐγυμνάζετο νὰ χαράσῃ χαρακτῆρας μὲ τὴν ἀριστεράν του χεῖρα.

Ἡ Ρηγίνα ἔμαθεν, ἄρα γε πολὺ ἄργά, ὅτι ὁ πατήρ της ἠκύρωσε τὴν τελευταίαν του παραγγελίαν; Δὲν μοῦ ἔκαμνε ποτε λόγον καὶ κλίνω νὰ παραδεχθῶ, ὅτι πράγματι τὴν ἤγνῳει. Φαίνεται ὅτι οὔτε κἀν ὑποπτεύθη τὴν ὑπαρξίν του φύλλου αὐτοῦ τοῦ χάρτου εἰς τὸ τετράδιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε γραφῇ. Ἡ Ρηγίνα ἐφύλαττε πιστῶς ὅτι εἶχε μένῃ ἀπὸ τὸν πατέρα της, ἀλλὰ καμμίαν πιθανότης δὲν ὑπάρχει ὅτι ἐφυλομέτρησέ ποτε πραγματεῖαν Περιγραφικῆς Γεωμετρίας.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ ζωὴ τοῦ θελκτικοῦ αὐτοῦ πλάσματος ἐθραύσθη ἀπὸ τὴν πιστὴν τήρησιν μιᾶς τελευταίας θελήσεως—τί λέγωτελευταίος θελήσεως; μιᾶς ψευδοῦς ἐκφράσεως τελευταίας θελήσεως!... Ἡ Ρηγίνα ἀφιέρωσεν ὅλην της τὴν ζωὴν εἰς τὴν λατρεῖαν μιᾶς πλάνης!

Ὁμολογῶ ὅτι ἔμεινα κατάπληκτος πρὸ τῆς ἀνακαλύψεώς μου. Ὁ κ. Κουδερ ἀντελήφθη τὴν συγκίνησίν μου, μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ διαβάσῃ τὸ φύλλον τοῦ χάρτου.....

Τοῦ ἐχρειάσθησαν ὀλίγα λεπτὰ διὰ νὰ ἐννοήσῃ. Καὶ ἔταν ἀντελήφθη, ξεύρετε τί μοῦ εἶπεν, αὐτὸ, ὁ οὐζυγος κλαίων, ἐξ ἄλλου, διότι ἡ λύπη του ἦτο εἰλικρινής.

— Τί εὐτυχία, φίλε μου, τί εὐτυχία, ὅτι ἡ Ρηγίνα δὲν τὸ εὔρε πρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου μας.

ΠΕΡΙ ΕΚΡΗΚΤΙΚΩΝ ΥΛΩΝ

καὶ μάλιστα περὶ πυρίτιδος καὶ δυναμίτιδος

ΕΚΡΗΚΤΙΚΑΙ ὕλαι λέγονται αἱ ἐνώσεις καὶ τὰ κράματα τὰ ὅποια ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν οἰασθῇ—ποτε αἰτίας παράγουσιν ἀκριαίως μεγάλην ποσότητα αέριου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτατικὴ δύναμις δύναται καὶ νὰ ρίψῃ μακρὰν βλήμα καὶ νὰ καταστρέψῃ τὰ τοιχώματα τῶν περικλειόντων αὐτὰ σωμάτων. Αὗται καλῶς χρησιμοποιοῦνται παρέχουσιν μεγάλας ὠφελείας εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι δι' αὐτῶν καὶ ἐν μικρῷ σχετικῶς διαστήματι παράγονται μέγιστα μηχανικὰ ἔργα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων καὶ μηχανήματα περίπλοκα καὶ τελειότατα ἀπαιτοῦνται καὶ χεῖρες πολλὰ πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ ἐξόδα ὑπέρογκα (ἀντιναξὶς ὑφάλου, καταστροφή γεφύρας ἐν καιρῷ πολέμου κ.τ.λ.). Ἀντιστρόφως δὲ δύνανται μέγιστα κακὰ νὰ ἐπιφέρωσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅταν κάμῃ κακὴν αὐτῶν χρῆσιν.

Αἱ ἐκρηκτικαὶ ὕλαι ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτῶν κατάστασιν ἐξετάζομεναι εἶναι δύο εἰδῶν: στερεαὶ ὡς ἡ πυρίτις καὶ ρευσταὶ ὡς ἡ νιτρογλυκερίνη, ἀλλὰ αὕτη

ὡς θὰ ἴδωμεν, χρησιμοποιεῖται διαπεποτισμένη ἢ ἀπερροφημένη ὑπὸ στερεῶν οὐσιῶν. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουσι καὶ αἲρα καὶ κράματα αέριων πεπρωτισμένα ὑπὸ ἐκτατικῆς δυνάμεως ὡς τὸ μεθάνιον ἢ αέριον τῶν ἀνθρακωρυχείων καὶ τὰ κράματα ὀξυγόνου καὶ ὑδρογόνου (κροτοῦν αέριον) ἢ ὑδρογόνου καὶ χλωρίου· ἀλλὰ τούτων οὐδεμία γίνεται χρῆσις ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καὶ ταῖς κοινωνικαῖς ἀνάγκαις.

Ἡ ἐκρηκτικὴ τῶν οὐσιῶν τούτων δύναμις εἶναι ἰδιότης τῶν ἐνδοθερμικῶν χημικῶν ἐνώσεων. Ἐν τῇ χημείᾳ δύο εἰδῶν ἐνώσεις παράγονται αἱ ἐξωθερμικαὶ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς παραγωγῆς τῶν ὁποίων ἀναπτύσσεται θερμότης κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλη, αἰσθητὴ ἢ ἀμέσως ἢ διὰ τῶν εὐπαθῶν θερμομετρικῶν ὀργάνων, τοιαῦται δὲ εἶναι οἱ πλεῖστοι τῶν ἐνώσεων καὶ αἱ ἐνδοθερμικαὶ κατὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν ὁποίων ἀπορροφεῖται ἰκανὴ ποσότης θερμότητος καὶ τοιαῦται εἶναι ἱδία αἱ ἐνώσεις τοῦ ἀζώτου. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ φύσει οὐδὲν γεννᾶται οὔτε ἀπόλλυται (νόμος τοῦ ἀφθάρτου τῆς ὕλης) διὰ τοῦτο κατὰ μὲν τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν ἐξωθερμικῶν ἐνώσεων ἀπορροφεῖται θερμότης ἴση τῇ παρῃχθεισῇ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνώσεως, κατὰ δὲ τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν ἐνδοθερμικῶν ἀποδίδεται ἴση τῇ ἀπορροφηθείσῃ. Ἐνεκα τούτου κατὰ τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν ἐκρηκτικῶν ὕλων ὁ μὲν ὄγκος τῶν παραγομένων αέριων γίνεται 400 καὶ πλέον φθρὰς μεγαλύτερος, ἢ δὲ θερμοκρασία αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 1900°. Διὰ τῆς ἀναπτυσσομένης θερμότητος τὰ αἲρια ταῦτα διαστέλλονται ἐτι περισσότερον καὶ ὁ ὄγκος αὐτῶν γίνεται 1200 φθρὰς μεγαλύτερος τοῦ ἀρχικοῦ στερεοῦ ὄγκου τῆς οὐσίας, ὡς ἐκ τούτου δύνανται νὰ ρίψωσι μακρὰν καὶ μετὰ δυνάμεως τὰ βλήματα ἢ νὰ κατασυντρίψωσι καὶ διαρρήξωσι τὰ περιβάλλοντα αὐτὰ περιβλήματα.

Ἡ ἀπότομος καὶ ταχεῖα διαστολὴ (expansion) τῶν αέριων αἵτινα παράγονται, ἀποτελεῖ τὴν ἐκρηξίν (explosion) ὁ δὲ ἤχος ὅστις παρακολουθεῖ τὴν ἐκρηξίν καὶ ὅστις παράγεται ἐκ τοῦ ἀποκαθισταμένου αέρος τοῦ ἐκδιωχθέντος ἢ μεταπισθέντος ἀποτόμως λέγεται ἐκπυρσοκρότησις (detonation).

Τὰς ἐκρηκτικὰς ὕλας σπανιώτατα μεταχειρίζονται ἄμιγεις· συνήθως ἀναμιγνύουσιν αὐτὰς μετ' ἄλλης οὐσίας ἢ ἀδρανῶς ἢ ἐνεργῶ καὶ ἡ μὲν ἀδρανὴς χρησιμεῖ ἢ διὰ νὰ μετριάξῃ τὴν ἐκρηκτικὴν αὐτῶν δύναμιν ἢ νὰ καθιστᾷ αὐτὰς εὐμεταχειρίστους ἢ καὶ νὰ προφυλάττῃ αὐτὰς ἀπὸ τῆς ἀλλοιώσεως ἢ δὲ ἐνεργὸς ἢ παρέχει τὴν καύσιμον ὕλην ἢ καὶ αὕτη εἶναι ἐκρηκτικὴ ἀσθενῶς καὶ τότε ἐνισχύει τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης ἐπιπροσθέτους τὰ ἐαυτῆς.

Ἡ ταξινόμησις καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐκρηκτικῶν κίνεων ἢ ὕλων γίνεται ἀγαλόγως τῆς πίεσεως τὴν ὁποίαν ἐπιφέρουσιν ἐπὶ τῶν σωμάτων καὶ περιβλημάτων καὶ ἀναλόγως τοῦ παραγομένου ἔργου. Καὶ ἡ μὲν πίεσις παράγει τὴν διάρρηξιν ἢ καταδρυμμάτισιν τῶν περιβλημάτων καὶ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς φύσεως τῶν αέριων τῶν ἀναπτυσσομένων κατὰ τὴν ἀποσύνθεσιν, τοῦ ὄγκου τὸν ὁποῖον λαμβάνουσι καὶ τῆς θερμοκρασίας. Τὸ δὲ ἔργον ἦτοι ἡ προβολὴ τῶν τμημά-